

Hovedvægten paa, er, at man maa støtte dem, der absolut have for lidt til at leve anstændigt som gifte med Familie under de nuværende Forhold.

Idet jeg altsaa haaber, at Forslaget maa gennemføres, kan jeg ikke nægte, at jeg er enig med den første ærede Taler i, at det er en ganske mærkelig Maade, hvorpaa Forslaget fremtræder. Et Forslag, der kræver en ordinær Udgift paa 1½ Mill. Kr., har ikke anden Motivering end den, at Kullene og Koksene ere stegne. Det er den eneste Oplysning, der foreligger fra Regeringens Side. Jeg tror, at det var heldige, supplerende Bemærkninger, der kom fra den første ærede Taler, og jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) kunde komme med den Kritik, som han kom med; thi Dyrtid er der ikke. I de sidste 25 Aar ere Priserne paa Landbrugsprodukter dalede. Landmanden fik saaledes tidligere i sit Hjem 40 Øre for Oksekød pr. Pund leveret levende, nu faar han for det samme 20 Øre. Hveden kostede i Halvfjerdserne 12—14 Rigsdaler, nu koster den 12—14 Kr. Rugen kostede i Halvfjerdserne ca. 8 Rigsdaler, nu koster den ca. 10 Kr. Smør kostede i 1876 i Sommerlevering 130—140 Kr. pr. 100 Pund. Nu koster det 70—80 Kr., altsaa det halve. Hvis der derfor er Dyrtid, er det for Landmændene, for Forbrugerne ere Priserne gaaede ned. Og det er alle Producenterne, ikke alene Landmændene, men ogsaa Industrien, Haandværket, der klage, alle klage over de elendige Tider, og at de ikke kan faa tilnærmelsesvis de Priser, de tidligere fik for deres Produkter. Der kan altsaa ikke være Dyrtid, naar Priserne gaa ned, og de maa gaa ned i Kraft af Teknikkens Udvikling, og fordi Maskinerne gør alt billigere. Der er Trang til højere Lønninger, ikke paa Grund af Dyrtid, som ikke er til Stede, men paa Grund af de berettigede Fordringer, som den enkelte og Staten med Rette stiller i alle Livsforhold. Og det er ikke de rige, der er mindst interesserede i dette, thi ingen har større Interesse i Renlighed og Hygiejne end netop dem, der have mest at tabe ved Epidemier og anden Elendighed. Jeg siger, at fra alle Sider stilles disse Fordringer, de skulle gennemføres og deri ligger det altsaa. Men særlig i Byerne kommer der for Resten et Moment til, som fordyrer Livet for de ubemidlede, det er, fordi Kommunalbestyrelserne paa en Maade bekæmpe de billige Livsforbrødenheder; de tillade ikke Produkterne at komme direkte fra Producent-

terne til Konsumenterne, nej de lægge dem alle mulige Hindringer i Vejen. Vi have jo endogsaa set det Tilfælde her i Landet, at Københavns Kommune stiller sig mere fjendtlig over for Jordbrugets Produkters Indførelse i København, end Tyskland gør. Paa denne Maade kan man skaffe kunstig Dyrtid. I Fyrreerne blev Konsumtionsafgiften i Byerne hævet, men nu ere de paa en Maade indførte igen ved de kommunale Foranstaltninger, der foretages under Paaskud af, at det er Sundhedsvedtægter; disse have mærkelig nok konstitutionelle Ministre anset sig for berettigede til at stadfæste, til Trods for, at de stride imod bestaaende Love, slikt ere vi jo vant til i de sidste 25 Aar her i Danmark. Altsaa, jeg mener ubetinget, at vi bør se at fremme dette Lovforslag paa en saadan Maade, at vi kunne naa et tilfredsstillende Resultat; men der er dog et Punkt, jeg ikke kan lade være uomtalt. Jeg vil sige til den sidste ærede Taler (C. Ravn), at jeg deler hans Mening, at der ikke kan være særlig Grund til at give ugifte Mennesker, som lige ere komne ind som Volontører eller lige ere begyndte i deres Stilling, et Tillæg; jeg kan ikke se, at saadanne ugifte Folk have noget særligt Krav herpaa. Der kan ganske vist blandt dem være en enkelt Mand, som har en Slægtning at understøtte; men i Reglen er det de gifte, det gælder om at søge at støtte ved saadanne ekstraordinære Tillæg. — Der er en fuldstændig Mangel paa Oplysninger til dette Lovforslag. Jeg vil f. Eks. gerne spørge den ærede Minister: Hvorledes have de det oppe i den røde Bygning? Ja, jeg mener de Lønninger, der er Tale om deroppe. Der gaar ikke saa faa Mennesker deroppe, som have Lønninger paa 10—12—14—1600 Kr. aarlig og højere op. Lad os nu tage et Menneske der oppe, f. Eks. en Assistent, som har 1,200 Kr. i Løn. Det er sandelig en tarvelig Lønning for en Assistent; men hvis han er meget flittig, møder han 2 Timer om Dagen deroppe, det vil i 300 Arbejdsdage blive 600 Timer. Naar han saa har 1,200 Kr. om Aaret, vil det altsaa blive 2 Kr. for Timen. (*Scavinius*: Det passer ikke!) Se 2 Kr. for Timen synes jeg er en ret anstændig Løn, jeg synes, det er storartet. Hvis denne Mand virkelig skal stilles lige med os andre almindelige Arbejdere, enten vi nu slide i et Haandværk eller i Landbruget, maa der ses hen til, at vi have betydelig mere end 2 Timers Arbejde om Dagen. Lad os sætte Normalarbejdsdagen til 8 Timer,